

[Hans Pinstrup.]

Landbrugserhvervets Fastholden af det frie Forhold til dets Medhjælpere; jeg gør det saa meget mere, som saavel Arbejdstid som Lønforhold nok taaler Dagens Lys. Den unge Mands Aarsresultat er helt anderledes betrygget paa Landet end i Byen.

I Skudshale-Sagen stilles vi over for en Landboer, der ikke ønsker at skrive under paa nogen Overenskomst med Fagforeningerne med Ret for disses Ledere til at møde paa Gaarden. Han ønsker, som han gentagende har udtalt sig, at staa som en fri Mand uden for Organisationerne. Han ønsker at have det saadan, at har han en dygtig Mand, vil han have Ret til at betale ham en højere Løn, og omvendt; der hersker ingen Arbejdsstrid paa Gaarden; der er drevet overordentlig godt, som et Husmandsbrug, har man udtrykt det. Folkene har undertiden været paa Gaarden i flere Aar, en Fodermesterfamilie i fire Aar; trods Fagforeningsledernes Virksomhed med Overtalelsesforsøg og Trusler mod Medhjælperne har Winther stadig kunnet faa Folk.

Det tyder ikke paa nogen daarlig Behandling, og det ærede Medlem Hr. Levinsen kunde spare sine Agitationsfraser, der intet har med Virkeligheden at gøre. Tilmeld har Gaarden Ry for en god Forplejning. Kredsformanden for Landarbejderforbundet, Hr. Otto Jensen, Vodskov, erklærede gentagende under de førte Forligsforhandlinger, som jeg deltog i, at der ikke var noget Lønspørgsmaal; Winther havde undertiden givet højere Løn end normalt; det, man ønskede, var det principielle, at Winther forpligtede sig over for Fagforeningerne og gav disses Ledere Ret til at møde paa Gaarden og blande sig i hans Forhold. Naar det ærede Medlem Hr. Levinsen før anførte noget andet, er det ærede Medlem daarligt underrettet og urigtigt underrettet. Det vilde Winther ikke indgaa paa, og for at tvinge ham indledede man en økonomisk Forfølgelse. Gennem Blokade skulde Winther rammes saa haardt økonomisk, at han bøjede sig for Fagforeningerne.

At det udelukkende drejede sig om det principielle Spørgsmaal, viser en Artikel i „Nordjyllands Social-Demokrat“ for 15. ds. I denne Artikel staar der bl. a. — jeg beder om Formandens Tilladelse til et Citat —:

„En ganske almindelig Fagforenings-sag, hvor Fremgangsmaaden ikke har været nogen anden end i Hundreder andre, er blevet omsat til en personlig Forfølgelse, et principielt Spørgsmaal er

blevet udlagt, som var det ene og alene rejst for at slaa ned paa en bestemt Mand. Og naar det hele kommer til Stykket, har der ene og alene været Spørgsmaalet om, hvorvidt Proprietær Winther vilde gaa med til at underskrive en Overenskomst med Landarbejderforbundet paa Grundlag af de Lønninger, Proprietæren tilnærmelsesvis gav i Forvejen . . . I Virkeligheden var det fra Proprietær Winthers Side kun Tale om et Pennestrøg. Det vilde ikke betyde en Øre mere eller mindre for ham.“

Denne Artikel, som det ærede Medlem Hr. Levinsen før nævnte maatte skyldes daarlig Underretning hos det stedlige Blad, er i et og alt rigtig og dækker i et og alt, hvad Formanden for det stedlige Landarbejderforbund fremførte under Forhandlingerne, og den viser Hensigten med hele denne Aktion. Den fastslaar med uigen-drivelig Tydelighed, at Formaalet ene var at tvinge Landbrugerne en for en ind under Fagforeningerne. Under Trusler har man i Hundreder af Tilfælde tvunget Landboerne dertil, anfører man. Man er mødt op paa Gaardene, har søgt at bearbejde Folkene, senere Ejeren, og har derefter ved Trusler om Blokade o. lign. tvunget ham til at skrive under og Folkene til at indmelde sig i Fagforeningen. Paa Øerne har saadanne Trusler haft en vis Virkning, anderledes i Jylland, hvor Truslerne virkede som Signalet til Samling og Kamp mod saadan Tvang og Overgreb.

Straks Sagen kom frem, vakte den stort Røre i Landbokredse, hvor man hurtigt var klar over Spørgsmaalets Omfang og Fagforeningernes Maal. Formanden for de jyske Landboforeninger, Hr. Hauch, fremdrog Sagen ved Delegeretmødet den 7. Oktober og opfordrede Landboerne til saa kraftigt som muligt i Fællesskab at imødegaa saadanne Overfald paa Enkeltmand. Det var selve Retssikkerheden i vort Samfund, det gjaldt. Det forstod Landbrugets Mænd fra smaa og store Bedrifter. Ingen kan vide sig sikker, en Mand kan tvinges fra sit Arbejde naar som helst. En Arbejdsgiver, han være Landbruger, Haandværker eller andet, kan angribes økonomisk, hans Virksomhed bringes til Standsning med den sikre Ruin som Følge.

Man finder det endvidere fra Landbrugets Side ganske urimeligt, at nogle faa Mejerister og Slagteriarbejdere skal bestemme, hvilken Mælk, hvilke Svin der maa behandles paa de af Landbruget i Fællesskab byggede Mejerier og Slagterier, og derfor siger Landbruget: Nu maa disse Forhold med